

לה בדירה. מדוע אם כן לא עלה האב, שביקש ללוות את בתו כדי להגן עליה, יחד עימה לדירה? ואם אכן המתין ליד הכניסה לחדר-המדרגות, הרי שבוריס לא היה יכול להיכנס מבלי שהאב יבחין בו. מאין צץ לפתע, וכיצד ידע שאירמה תגיע לדירה דווקא באותה שעת לילה? סיפוריה של אירמה חושף שוב בעיה חמורה, הצצה ועולה חדשות לבקרים: אולת-יד וחוסר-מעש הגובלים בהפקרות, שמגלה המיטרה בדרך טיפולה בתלונות של נשים מכות. נראה שלא היה די ברצח כרמלה אשכנזי, במיקלט לנשים מורכות בהרצליה (העולם הזה 2186), וברצח חות ותקיפות חמורות נוספות שאירעו מאז, כדי לשים קץ לאדישות המיטרה.

לפני ארבעה חודשים הוא השתחרר. לא שמעתי ממנו, עד שביום החמישי שר עבר הוא ציפצץ לי מהמכונית שלו, מתחת לבית, והתקשר אלי באינטרקום. לא עניתי לו. בבוקר הוא חיכה לי למטה, כשיצאתי הוא שם סכין קפיצית על הצוואר שלי, והכניס אותי למכונית. הוא חטף ממני את המפתחות ולקח אותי איתו לשכפל אותם. אחרי כן הוא החזיר לי את המפתחות ושיחר אותי.

פחדתי לחזור הביתה, והלכתי לישון עם הבת שלי אצל ההורים. נשארתי שם ב"משך כל סוף-השבוע, וגם ביום הראשון פחדתי לצאת מהבית. לא הלכתי אפילו לעבודה. רק בערב החלטתי ללכת לבית, להביא כמה בגדים ודברים שאני צריכה. אבי אמר שילווח אותי.

כשהגענו לבית אמרתי לאבי שאני עור לה רק לכמה דקות, וביקשתי ממנו שר יחכה לי למטה. הוא נשאר לעמוד ליד דלת הכניסה לחדר-המדרגות, ואני עליתי במעלית ונכנסתי לדירה. אחרי חמש או שבע דקות שמעתי את דלת הכניסה נפתח. חשבתי שזה אבי, כי גם לו יש מפתח. אני הייתי בחדר-השינה וארזתי את הבגדים. יצאתי לסלון, ואז ראיתי את בוריס עומד מולי עם אקדח ביד. היו לו פאה ומישקפיים, כניראה מפני שכל הרשכנים הכירו אותו. אני אמרתי לו שבי

הזה או שאין? מה אני עשיתי, שאני צריכה לסבול ככה? בסך-הכל הלכתי ל"בור", כדי לתת אוכל לבת שלי! הייתי היסטרית מאוד והתחלתי לבכות. השוטרים נתנו לי כדור ואחרי שברגעתי אמר להם: „אם המכות לא מספיקות לכם, כדי להכניס אותו לבית-סוהר, אז אני אתן לכם משהו יותר טוב" ואז סיפרתי להם על הנשק. אחרי שמסרתי את העדות במיטרה, עשו אצל אשתו של בוריס חיפוש ומצאו שלושה אקדחים, שהיו שייכים לבוריס.

למדתי אז במידרשה למוסיקה, והוא היה בא לשם ועושה לי בושות. הוא היה מכ"ניס אותי לחדר-השירותים, חונק אותי ומאיים עלי. בגללו נאלצתי להפסיק את הלימודים. אחר-כך הוא היה עוקב אחרי כל מקום שהלכתי.

בוריס היה אומר לי שהוא לא מפחד מאבא שלי, ושהוא יגומר אותו במכה אחת. הוא הציע לי שאחזור אליו מרצוני, כי אחרת יהיה לי רע מאוד. כשזה לא עזר הוא היה בא אלי עם אקדחים וסכ"נים, מאיים עלי שירצח אותי ומכה אותי. הלכתי למיטרת חולון והגשתי נגדו תלונות. בכל פעם שבוריס היה תופס אותי באיזשהו מקום, מכה אותי ומאיים עלי, הייתי מתלוננת עליו במיטרה. אבל אף פעם לא יצא משהו מהתלונות האלה. שום דבר. במיטרה ביקשו ממני בכל פעם להביא עדים והוכחות. כשאמרתי שאין לי, אמרו לי שהם לא יכולים לעשות דבר. כשביקשתי שיעצרו אותו, השוטרים אמרו שאין לבוריס כתובת קבועה, ושהם לא יודעים היכן למצוא אותו.

מרום יאוש ברחתי והייתי עם בתי במ"שך חודשים אצל קרובי מיטרה בנתניה ובקריית-גת. אבל גם שם בוריס מצא אותי. לבסוף חזרנו לחולון, כי הבת שלי הייתה צריכה ללכת לגן-חובה.

בינתיים אבא שלי עבר לגור בדירה גפרדת. אני ישבתי שבועות שלמים ב"בית ולא פתחתי את הדלת. פחדתי שר בוריס יתפוס אותי. לבסוף לא היה לי עוד כסף. סגרר לי את החשמל. חברת עמירד איימה שתוציא נגדי צו פינוי, אם לא אשלם את השכירות. הגיעו אלי גם כל מיני קנסות על חשבונות שלא שילמתי. ההלסתי לצאת לעבוד.

חברה שלי סידרה לי עבודה. אחרי חמי"שה ימים מצא בוריס את המקום. הוא חטף לי בדרך את הארנק עם המפתח של הדי"רה. אחר-כך הוא נכנס אלי הביתה ונתן לי מכות-ריצח. העין שלי הייתה כחולה לגמרי וכל הפנים שלי התנפחו.

„הוא לא היה אדם מושלם“

בורים מוסייב לא היה טלית שכולה תכלה. הגבר הג'ינג'י, שעלה ארצה מסיביליסי שבגרוזיה, ריצה תקופת מאסר עוד בהיותו בברית-המועצות. בארץ לא נהג לעבוד. אך היה לו גם צד אחר: כל מכריו מעידים עליו שהיה אדם בעל לב רחב, שתמיד היה מוכן לעזור לכולם. בר קרב חבריו, עולי גרוזיה, היה לו מעמד של כבוד. מספרים שהיה משמש כבורר בסכסוכים פנימיים של בני העדה. להל" ווייתו באו מאות אנשים. ניכר בהם שהי איש שהלך לעולמו היה יקר להם.

גרושתו של בוריס מוסייב, לילי, בגדדי שוויילי ובתו לייה בת 18, יושבות עתה אכלות במעון-העולים ברמת-גן. חבריו של בוריס נשאו בהוצאות הקבורה, והם דואגים לכל מחסורן של הגרושה והבת. השתיים עלו ארצה אחרי בוריס. לילי התגרשה ממנו עוד בגרוזיה. בארץ חוד"שו הקשרים ביניהם. יותר מכל אהב בוריס את בתו, שהיא סטודנטית. מאז בואה ארצה לא פסק מלהרעיף עליה מתנות.

האם והבת סולדות למשמע טענותיה של אירמה, כאילו בוריס כפה עצמו עליה. לראיה הן מציגות תצלומים, שבהם גרי אים בוריס ואירמה כשהם מבליים יחד בניעמים. „עכשיו הוא מת ואפשר להגיד עליו את הכל“, אמרה לילי בגדדשוויילי, כשדמעות זולגות מעיניה. „אבל זה לא נכון. אני יודעת שהוא לא היה אדם מוש"לם. אני הרי התגרשתי ממנו. אבל מה שאירמה מספרת זה שקר. אני יודעת ש"בוריס חי איתה במשך תקופה ארוכה מר"צוגה החופשי. הוא הוציא עליה גם הרבה כספים. מה שקרה אחר-כך, אני לא יור"דעת. אבל התמונות שיש לי מוכיחות את האמת.“

הבת לייה חוששת שחקירת מותו של אביה לא תנוהל כראוי. „עד היום אפילו לא באו מהמיטרה לדבר איתנו“, סיפרה. „אמי ואני יודעות הרבה דברים, שאולי ישפכו אור על הפרשה. אבל אף אחד לא רוצה לשמוע אותנו. יכול מאוד להיות שרוצים להשתק את הכל ולסגור את ה"תיק. החקירה כבר לא תעזור לאבי. אבל צריך שייעשה צדק!“

„אנחנו לא מאמינות שאבא של אירמה הרג את אבי. הם היו חברים. אבא של אירמה רצה שאבי יתחתן עם בתו. אני בעצמי ראיתי את אבי ואת אבא של איר"מה יושבים יחד ושוחים בירה. אנחנו חושדות שאביה של אירמה לקח על עצמו את האחריות למעשה בתו. אבל אי" אפשר להיות בטוחים. בשביל זה צריך לערוך חקירה רצינית. כל מה שאנחנו רוצות זה שהאמת תצא לאור!“

יומי היימן

הנחשדת
אירמה ליבניובה
דבקה בגירסה ש"לפיה ירה אביה בבוריס. היא סיפרה שהיתה מעדיפה לירות בבוריס בעצמה.

קשתי מהם שיתקשרו למיטרה מיד כשר יראו אותי. לכן אני חושבת שהוא הח"ליט להתחפש.

למזלי הבחין אבי שהזמן חלף, והחליט לעלות למעלה, כדי לראות מה קרה. בזמן שראיתי את בוריס צעקתי מפחד. אבי, שהיה כבר בדרכו למעלה, שמע את הצע"קה ופעל במהירות. לדעתי, זה מה שהציל אותי. אני ימעט בטוחה שבוריס בא במטרה להרוג אותי. אם אבא לא היה עולה, יתכן מאוד שלא הייתי יותר בחיים. עד כאן סיפוריה של אירמה ליבניובה. לחוקרי המיטרה היו כמה שאלות. הבלוטת שביניהן היא מדוע נשאר אביה של אירמה להמתין למטה. אירמה הרי סיפרה כי בידי בוריס היה מפתח לדירתה. שאותו שיכפל שלושה ימים קודם לכן. היתה קיימת. איפוא, סכנה שהוא יארו"ב

תחפושת ואקדח ביד

בורים נעצר והעמידו אותו למיש"פט על החזקת נשק, תקיפה ואיומים. הוא קיבל שנה מאסר בפועל ושנה עלי

החושדת
לייה מוסייב, בתו של ההדרג, מעלה חשד כי אביה של אירמה הודה במעשה שביצעה למעשה בתו כדי לחפות עליה.

תנאי. כאשר ישב בבית-הסוהר היה לי קצת שקט והייתי יכולה לשקם את החיים שלי.

מפתחות משוכפלים

החלטתי שיותר אני לא יכולה לסבול. ידעתי שבוריס הוא גרוש, ושגרושתו גרה עם בתו במעון-עולים ב"רמת-גן. ידעתי גם שיש לו עדיין קשרים איתה, ושהוא מחביא אצלה אקדחים. הלכ"תי למיטרה ואמרתי: „תיראו מה שהוא עשה לי! תצילו אותי! יש צדק בעולם“